

STANKO KOKOŠINEK

V nedeljo 3. II. se je v Celju v večernih urah razširila žalostna novica, da se je v Zvižgovcu pod Moličko pečjo smrtno ponesrečil znani celjski alpinist Stanko Kokošinek. Reševalna ekspedicija je še isti večer dospela v Robanov kot in ga naslednji dan ob 12. uri prenesla iz grape pod Velikim vrhom v Luče.

Stanko Kokošinek je bil popularna planinska osebnost ne samo v Celju, marveč so ga poznali alpinistični odseki in planinci po vsej Sloveniji. K planinski organizaciji je pristopil takoj po osvoboditvi in tvoril jedro prve alpinistične skupine, ki se je v Celju začela uveljavljati v l. 1947 id 1948. Udeležil se je skoro vseh alpinističnih tečajev in tečajev Gorske reševalne službe od l. 1948 do l. 1952, bodisi da jih je organiziralo PD Celje ali PZS. L. 1951 ga je PZS odredila tudi v inozemsko odpravo v avstrijske Alpe. Kot plezalec se je začel razvijati l. 1948 in do leta 1952 izvršil več pomembnih vzponov, ki se ocenjujejo kot izredno težavni: V Špiku, Triglavu, Ojstriču, v Rinki in Dedcu. Bil je tudi eden izmed redkih plezancev, ki so se posvetili zimskim vzponom, predvsem v območju Ojstrice s severne in severovzhodne strani. L. 1952 se je težko ponesrečil v Skalaški smeri v Triglavski steni. Njegova močna narava je premagala, za las je ušel smrti in se po dveletnem težkem bolehanju spet vrnil v življenje in zadnje mesece spet poprijel za svoje delo v Celjski tiskarni. Ni še premagal posledic skrajno nevarnih poškodb, že je spet mislil na svoje gore in iskal v njih smisla svojemu življenju. Sprva je hodil na Golte, na Tovst, se mudil lani dalj časa na Korošici, zadnje čase pa je že mislil na plezanje.

V celjski planinski organizaciji je kmalu zavzel vidno mesto. Mikalo ga je predvsem delo v AO, ki je pod njegovim vodstvom l. 1951 in 1952 lepo napredovalo, rad pa se je posvetil tudi propagandnemu

in gospodarskemu delu. 8. II. je bil ponovno izvoljen v odbor in je nameraval prevzeti funkcijo gospodarja Kocbekovega doma na Korošici, kamor je tako rad zahajal vse od l. 1948.

Stanko Kokošinek je bil poštena, zvesta, dobra duša. Skromen v svojem malem življenju je iskal pot v svet in družbo v gorah in planinstvu. Prve korake v njihovo oblast je naredil pred vojno na Okrešlju kot dečko šestnajstih let, med vojno jih je skušal v Pirenejih z grenkim priokusom vojaškega komisa, po vojni pa je živel samo za planinstvo. Bil je najzanesljivejši ljubitelj gora v rodni, ki se je oklenil gornišstva po vojni. Hoje v gore ni čislal samo kot osebno slast in radost, marveč je prav zgodaj začutil, da je zaradi užitkov, ki so mu jih gore nudile, družbi tudi nekaj dolžan. Zato je s čutom odgovornosti prijel za delo v odboru planinskega društva in z vsem svojim delom pokazal lepe sposobnosti. Bil je pri delu natančen in vnet, pri občevaranju z ljudmi odkrit in ljubezniv, predvsem pa požrtvovalen in nesebičen. Celjsko planinsko društvo je z njim izgubilo dobrega odbornika in prijatelja, alpinisti pa zares lepodušnega, srčno dobrega tovariša. Bil je osebnost, ki jo sleherna družba potrebuje, ves domač v svoji preprosti iskrenosti in navdušenju za vse lepo in dobro. Njegovo ime bo v zgodovini slovenskega alpinizma ostalo zapisano, čeprav ni okrašeno z velikimi, bučnimi zmagami. Kdor pa ga je osebno poznal, mu bo hudo za njim.

T. O.

Stanko Kokošinek, odbornik PD Celje, bivši načelnik AO Celje in član GRS se je dne 13. II. 1955 smrtno ponesrečil. Na vrhu Zvižgovca pod Moličko pečjo, preden pot zavije v steno, mu je nenadoma postalo slabo, izgubil je ravnotežje in zdrsnil po naklonini ca. 60° preko črne stene, nato pa v grapo pod Velikim vrhom 400 m niže. Obležal je v višini Medvedje glave, vrh Jeruzal, torej nekako na polovici pota od Moličke poti v Robanov kot. Debeljak Cic, s katerim sta to nedeljo po isti poti zjutraj prispela na Korošico, je preko treh pragov prišel do njega in ugotovil smrt. Vrnil se je v dolino sam in obvestil celjske reševalce, ki so isti večer ob 22. uri prišli do Robana, zjutraj ob pol devetih pa so začeli z reševanjem.

Med celjskimi športniki je bil Kokošinek znana osebnost. Pogreba se je udeležila množica Celjanov, svoja zastopstva pa so poslali številni alpinistični odseki iz drugih krajev Slovenije. Navzoči so bili zastopniki PZS, komisije za alpinizem, GRS in zastopniki številnih celjskih športnih društev.

Od pokojnika so se v tiskarni poslovili zastopniki knjigovezov in Celjske tiskarne, na grobu pa mu je v imenu PD Celje izrekel poslednji pozdrav alpinist Perc, v imenu sindikata in ZK pa tov. Faletova. Pri pogrebu je sodeloval tudi pevski zbor »Svobode« in godba KUD Prešeren.

Popravek. PV 1955, št. 2, str. 89 popravi 40 % v 0.4 %!